

การพัฒนาชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะพูด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

The Development of Learning Kit Using Communicative Language Teaching Approach to Enhance English Speaking Skills for the First Graders

สยุมพร บุระพร*¹ สิริสุดา ทองเฉลิม² กชกร ธิปัตดี³

Sayumporn Buraporn*¹ Sirisuda Thongchalem² Goachagorn Thipatdee³

(Received: 2024-04-17; Revised: 2024-06-12; Accepted: 2024-06-13)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 3) เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่แห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการพูด 12 ชุด และแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 1 ชุด ที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง .97 ค่าความยากตั้งแต่ .30 - .78 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .31 - .72 และค่าความเชื่อมั่น .75 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าดัชนีประสิทธิผล และการทดสอบค่าที

¹ นักศึกษาลัทธิครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

M.Ed. in Curriculum and Instructional Development, Faculty of Education, Ubon Ratchathani Rajabhat University

²⁻³ อาจารย์ คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัทธิราชภัฏอุบลราชธานี

Lecturer, Faculty of Education, Ubon Ratchathani Rajabhat University

*Corresponding Author: sayumporn.bg65@ubru.ac.th

ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเท่ากับ 77.69/75.3 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้คือ 75/75 2) ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีค่าดัชนีประสิทธิผลร้อยละ 73.12 หมายความว่า ชุดกิจกรรมการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นร้อยละ 73.12 และ 3) ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดก่อนและหลังเรียนพบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการใช้ชุดกิจกรรม สูงกว่า คะแนนก่อนการใช้ชุดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ, การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร, กิจกรรมการพัฒนาทักษะการพูด

Abstract

The purposes of this research were to 1) develop a learning kit to improve English speaking skills for the first graders through communicative language teaching approach based on the efficiency criteria 75/75 2) measure the effectiveness index of using the learning kit and 3) compare the students' speaking skills using the learning kit before and after using the learning kit. The sample was 30 Thai first graders studying in the second semester of academic year 2023 at a large school in north eastern of Thailand, Thailand, who were selected by cluster sampling. The research instruments were the English speaking activity kit containing 12 English speaking skills lesson plans and an English speaking performance test, which had the index of item - objective congruence of .97, the difficulty indices between .30 to .78, the discrimination indices between .31 to .72, and the reliability of .75. The statistics used for data analysis was percentage, mean, standard deviation, efficiency value, effectiveness index, and t-test. The research findings were 1) the efficiency of the learning kit was 77.69/75.3, 2) the effectiveness value of speaking skill was 73.12 percent and 3) the students' English speaking skills after using the kit was statistically higher than those before using it at .01 level of significance.

Keywords: English Speaking Skills, Communicative Language Teaching Approach, English Speaking Activities

บทนำ

ปัจจุบันการเสริมสร้างสมรรถนะและความสามารถในการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษของคนไทยจัดเป็นความจำเป็นเร่งด่วนของประเทศไทยในสภาวะที่ระดับความสามารถของคนไทยในด้านภาษาอังกฤษยังอยู่ระดับต่ำมาก จึงต้องเร่งพัฒนาประเทศให้ก้าวทันการเปลี่ยนแปลงของโลก การปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงเป็นนโยบายสำคัญของกระทรวงศึกษาธิการที่จะต้องเร่งดำเนินการให้เกิดผลสำเร็จโดยเร็ว ซึ่งสถาบันภาษาอังกฤษสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ (communicative Language Teaching: CLT) (สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2557)

การพัฒนาทักษะภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งสี่ทักษะคือ ทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน ทักษะการพูดเป็นทักษะที่ต้องใช้เวลาในการฝึกฝนเป็นเวลานานกว่าที่เด็กจะพูดสื่อสารได้ ดังนั้นการเตรียมการสอนของผู้สอนจึงต้องมีการวางแผนเป็นลำดับขั้นตอน (Harmer, 2007) การพูดภาษาต่างประเทศนั้น ผู้พูดต้องประสบความยากลำบากในการที่จะสื่อสารปฏิสัมพันธ์ให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุผลดังกล่าว การสอนพูดภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศผู้สอนจึงต้องจัดกิจกรรมเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ (Watkins, 2005)

ผู้วิจัยได้ศึกษาสภาพปัญหาของนักเรียนกลุ่มประชากร จากแบบรายงานการประเมินตนเองของสถานศึกษา พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษโดยเฉพาะการพูดต่ำ เนื่องจากกิจกรรมส่วนใหญ่ไม่ได้เปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกพูดเท่าที่ควรเนื่องจากนักเรียนมีจำนวนมาก แต่เป็นการเรียนโดยทำแบบฝึกหัดการอ่านและการเขียนเติมคำเป็นหลัก ทำให้นักเรียนไม่ได้นำคำศัพท์และโครงสร้างมาใช้ในสถานการณ์หรือกิจกรรมประจำวันเท่าที่ควร จึงส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถพูดได้ตามตัวชี้วัดทักษะพูดที่กำหนดไว้ในหลักสูตรภาษาต่างประเทศได้แก่ การพูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง พูดขอและให้ข้อมูลง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเองตามแบบที่ฟังพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว พูดและทำท่าประกอบตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ฟัง-พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นแนวการสอนที่ช่วยให้การเรียนภาษาเป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้โดยเน้นการสื่อสาร-แทนการฝึกภาษาที่เน้นไวยากรณ์ **เป็นการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่เริ่มจากการฟัง** ตามด้วยการพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้คำนึงถึงธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา เริ่มเรียนรู้จากการฟัง

และเชื่อมโยงเสียงกับภาพเพื่อสร้างความเข้าใจ แล้วจึงนำไปสู่การพูดสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 สภายุโรป (Council Europe) ได้กำหนดให้นักเรียนบรรลุเป้าหมายในระดับ A 1 คือเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจ ใช้ภาษา แนะนำ ถาม - ตอบ ปฏิสัมพันธ์พูดคุย โดยมีจุดเน้นให้ผู้เรียนได้ฟังและพูดสื่อสารเป็นหลัก (สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2557) การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวคิดด้านการสอนภาษาเพื่อแก้ข้อบกพร่องของวิธีสอนแบบฟัง-พูด โดยกิจกรรมการเรียนการสอนส่วนใหญ่จัดในรูปกิจกรรมกลุ่มเล็ก และเน้นการเรียนแบบร่วมมือ (co-operative learning) มากกว่าการแข่งขัน เน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร-มีการจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน ซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษา และความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ด้านภาษาไปใช้ในการสื่อสาร-ที่จำเป็นต้องมียุทธศาสตร์ประกอบของความสามารถด้านการสื่อสาร (Larsen - Freeman, 2000)

องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (grammatical competence) หมายถึง ความรู้ทางด้านภาษา ประกอบด้วย ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค การสะกดและการออกเสียง 2) ความสามารถด้านสังคม (socio-linguistic competence) การใช้คำและโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทางและข้อมูลต่างๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น 3) ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (discourse competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (grammatical form) กับความหมาย (meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบ และสถานการณ์ที่แตกต่างกัน 4) ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (strategic competence) หมายถึง การใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จโดยเฉพาะการพูด ผู้พูดมีกลวิธีที่จะทำให้การสนทนาคล่องแคล่วมากขึ้น โดยการใช้ภาษาท่าทาง (body language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดไม่รู้ เป็นต้น จะเห็นได้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ไม่ได้ละเลยโครงสร้างทางไวยากรณ์แต่ในการสอนโครงสร้างทางไวยากรณ์ต้องเน้นการนำหลักไวยากรณ์เหล่านี้ไปใช้โดยอธิบายไว้อย่างชัดเจนถึงความสำคัญของกฎเกณฑ์และโครงสร้างทางภาษาว่า ถ้าปราศจากกฎเกณฑ์และโครงสร้างแล้วความสามารถทางการสื่อสารของผู้เรียนจะถูกจำกัดความคล่องแคล่ว

ในการใช้ภาษา (fluency) และความถูกต้องในการใช้ภาษา (accuracy) มีความสำคัญเท่ากัน (Canale & Swain, 1980; Savignon, 1991)

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 3 ขั้น ได้แก่ 1) ขั้นการฝึก คำศัพท์และไวยากรณ์ (mechanical practice) เป็นกิจกรรมควบคุม (controlled practice) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามโดยไม่ต้องทำความเข้าใจ โดยเป็นการพูดตามผู้สอน การฝึกใช้คำศัพท์ และการแทนที่คำในประโยค ซึ่งกิจกรรมทั้งสองมุ่งฝึกการใช้ไวยากรณ์เป็นส่วนใหญ่ 2) ขั้นการฝึกอย่างมีความหมาย (meaningful practice) เป็นกิจกรรมควบคุมแต่ผู้เรียนมีอิสระในการเลือกใช้ภาษาให้เกิดความหมายภายใต้ตัวเลือกที่ผู้สอนกำหนด เช่น การใช้คำบุพบทให้ถูกต้องกับสถานที่แผนที่ผู้สอนกำหนดให้ 3) ขั้นการฝึกสื่อสาร (communicative practice) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนฝึกอย่างเป็นอิสระ (free practice) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนต้องฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง และเป็นสถานการณ์ที่ผู้เรียนต้องแลกเปลี่ยนข้อมูล และไม่สามารถคาดการณ์บทสนทนาที่จะเกิดขึ้น (Richards, 2006) โดยขั้นการฝึกคำศัพท์และไวยากรณ์จะเน้นการใช้ภาษาเพื่อการเรียนรู้ เน้นความถูกต้องของการใช้ภาษา (accuracy) แต่ขั้นการฝึกอย่างมีความหมายจะเน้นการฝึกใช้ภาษาเพื่อความเข้าใจยังคงเน้นความถูกต้องและเชื่อมโยงความคล่องแคล่ว (fluency) เพื่อนำไปสู่ขั้นการสื่อสารที่ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่เน้นความคล่องแคล่วมากขึ้น (Bleistein et al., 2020) นอกจากนั้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารยังต้องคำนึงถึงวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และเน้นการสื่อสารในชีวิตจริงเพื่อให้นักเรียนนำไปใช้ได้กับบริบทชีวิตจริง จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้้อย่างมีความหมาย สร้างแรงจูงใจในการเรียน โดยการสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ให้สนุกและน่าสนใจ ฝึกให้ผู้เรียนปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างแท้จริง

ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นผู้สอนถือว่าเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญที่สุดปัจจัยหนึ่งของความสำเร็จในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน หลักการจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีดังนี้ 1) นำเหตุการณ์นอกห้องเรียนเข้าไปสู่ชั้นเรียนโดยใช้บทบาทสมมติ (role play) สถานการณ์จำลอง (simulation) และกิจกรรมการแก้ปัญหา (problem solving activity) 2) ใช้ภาษาในสภาพจริง (authentic language) ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ภาษาสภาพจริงคือ ภาษาที่เป็นธรรมชาติไม่ใช่ภาษาที่ดัดแปลงใช้เฉพาะในชั้นเรียนแต่เป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้ในชีวิตประจำวัน

3) เน้นความหมายของภาษา (meaning) เพื่อการสื่อสารเพื่อช่วยให้ผู้เรียนคาดเดาเจตนาของผู้พูด หรือผู้เขียนได้ 4) ให้ออกาสผู้เรียนแสดงความรู้สึก ความคิดและทัศนคติส่วนตัว 5) กระตุ้น และส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนแบบร่วมมือและทำงานเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อเปิดโอกาสให้แต่ละคน มีส่วนร่วมในกิจกรรม 6) ออกแบบกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารมากที่สุด และครอบคลุมทุกทักษะ (Scarcella & Oxford, 1992)

นูนัน (Nunan, 2011) กล่าวถึงการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กเล็กกว่า การออกแบบ การสอนค่อนข้างยากและซับซ้อน การที่ผู้เรียนจะสามารถพูดได้คล่องและมีความสามารถใช้ภาษานั้น จำเป็นต้องใช้เวลาเพราะความสามารถในการพูดนั้นมีหลากหลายทั้งความสามารถทางด้านไวยากรณ์ ที่ต้องรู้ในระบบเสียง คำและโครงสร้างภาษา ความสามารถด้านสังคม ที่ต้องใช้ภาษาให้เหมาะสม ในสถานการณ์และบริบทต่าง ๆ ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความที่ต้องใช้ภาษาให้มีความสอดคล้องกับบริบท และความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายที่ต้องใช้ภาษา ในการเจรจาต่อรอง การพยายามใช้ภาษาเมื่อมีความไม่เข้าใจกัน และการชดเชยช่องว่างทาง ภาษาศาสตร์เพื่อเป็นการทดแทนคำหรือประโยคไม่ให้การสนทนาชะงักงัน อีกทั้งการที่ผู้พูดสามารถใช้ การสนทนาให้มีความเกาะเกี่ยวความ (coherent) ได้เป็นความสัมพันธ์ที่ทำให้การสนทนา หรือประโยคต่อเนื่องกันอย่างมีเหตุผล โดยไม่จำเป็นต้องเชื่อมโยงความ (cohesive) ในความสัมพันธ์ ทางไวยากรณ์และคำศัพท์

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษจึงมีความสนใจ การพัฒนาชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะ การพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ในหลักสูตร จากหลักการและเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นอีกหนึ่งปัจจัย ที่สำคัญที่แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการของการเรียนภาษาที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และช่วยพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญที่มีบทบาทต่อ พัฒนาการที่ดีในการเรียนภาษาทั้งในด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในระดับต่อไป ผู้วิจัยจึงได้ตระหนักถึงการพัฒนากิจกรรมพูดภาษาอังกฤษเหล่านี้ โดยได้เล็งเห็นประโยชน์ ของการใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ และทักษะการพูด ของผู้เรียน ซึ่งได้รับการอ้างอิงจากงานวิจัยในและต่างประเทศ พบว่ากิจกรรมการสอนภาษา เพื่อการสื่อสาร มีประสิทธิภาพในการพัฒนากิจกรรมพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน สำหรับนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้ดียิ่งขึ้น และยังช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเพิ่มขีดความสามารถของตนเอง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการสื่อสารและการเรียนในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

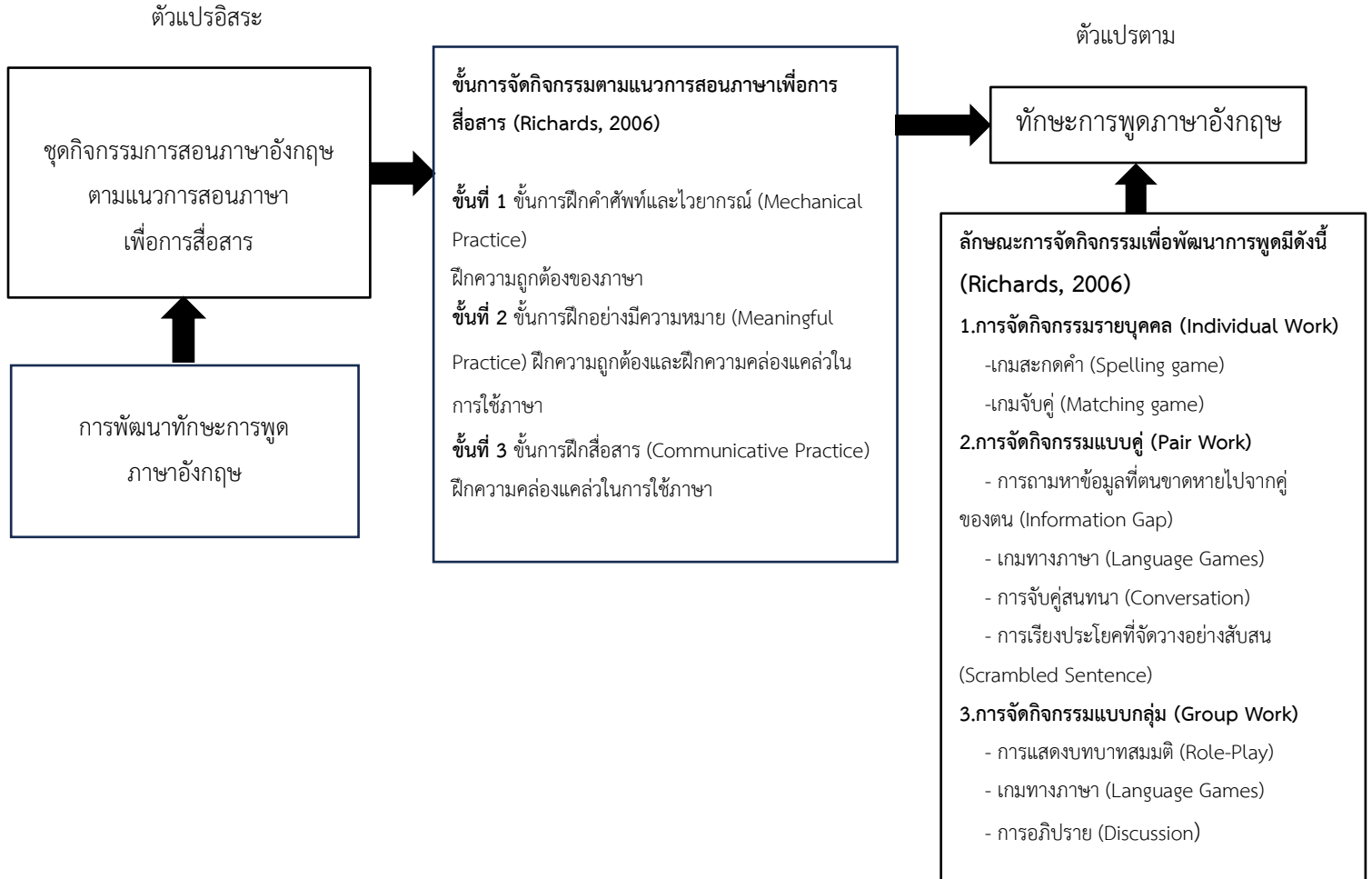
1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย

1. นักเรียนได้พัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ ด้วยชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ ช่วยให้นักเรียนมีความสามารถการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น
2. ครูผู้สอนได้แนวทางที่หลากหลายที่เป็นรูปธรรมและสามารถนำไปปฏิบัติจริงได้ในห้องเรียนปกติ ในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระดับสูงขึ้นไป
3. ครูผู้สอนสามารถนำรูปแบบชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ รูปแบบการจัดกิจกรรมและแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษไปปรับใช้ได้กับชั้นเรียนของตนเอง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบการทดลองกลุ่มเดียว วัดผลก่อนและหลังการทดลอง (One group pretest-posttest design)

2. ประชากรและตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 100 คน

ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม จำนวน 30 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการหาคุณภาพ

1. ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 12 ชุด และสื่อการสอนที่ทำด้วยมือ ได้แก่ ชุดเกมภาพจับคู่เรื่อง Myself ชุดเกมภาพจับคู่เรื่อง My family ชุดเกมภาพจับคู่เรื่อง My school things ชุดเกมภาพจับคู่เรื่อง Food and drinks ชุดเกมภาพจับคู่เรื่อง Animals ชุดเกมภาพจับคู่ เรื่อง Free time activities ชุดเกมสะกดคำศัพท์ ชุดเกมจับคู่ประโยค บัตรคำและบัตรภาพตามหน่วยการเรียนรู้ และสื่อเทคโนโลยีได้แก่ เกมที่สร้างจากโปรแกรมพาวเวอร์พอยท์ และเว็บไซต์ [เวิร์ดวอล](#) โดยมีขั้นตอนการหาคุณภาพดังนี้

1.1 ศึกษาสาระมาตรฐานและตัวชี้วัดทักษะพุทระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ นิยามศัพท์เฉพาะ และ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1.2 เลือกเนื้อหาจากหนังสือเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้

1.3 จัดทำชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยให้สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้สาระมาตรฐาน ตัวชี้วัด และจุดประสงค์การเรียนรู้

1.4 นำชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เสนอต่อคณะอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจแก้ไข

1.5 นำชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ผ่านการแก้ไขตามคณะอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เสนอต่อคณะผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจแก้ไข

1.6 นำชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ผ่านการแก้ไขตามคณะผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มทดลองที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้มีคุณภาพก่อนที่จะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 ชุด ประกอบด้วยแบบวัดทักษะการพูด 3 ตอนซึ่งวัดทักษะการพูดของนักเรียนทั้ง 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ โดยวัดด้านการออกเสียงคำศัพท์ และการออกเสียงกลุ่มคำ ตอนที่ 2 ด้านการฝึกอย่างมีความหมายนักเรียนตอบคำถามจากครูโดยใช้ภาพประกอบตอนที่ 3 ด้านการฝึกสื่อสารนักเรียนจับคู่และสุ่มหีบภาพสถานการณ์คนละ 1 สถานการณ์และสลับกันถาม - ตอบจากภาพสถานการณ์ มีขั้นตอนการหาคุณภาพดังนี้

2.1 นำแบบวัดทักษะที่สร้างขึ้นเสนอคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเหมาะสมของการใช้ภาษา เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

2.2 นำแบบวัดที่สร้างขึ้นและได้รับการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เพื่อประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (IOC) ซึ่งแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้เชี่ยวชาญได้ประเมินมีความสอดคล้องระหว่างแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษกับจุดประสงค์โดยเกณฑ์การตัดสินค่า IOC มีค่า 0.50 ขึ้นไป แสดงว่า มีความสอดคล้องระหว่างแบบวัดทักษะการพูดกับจุดประสงค์และสามารถนำไปใช้ได้ จากการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องจากผู้เชี่ยวชาญผลเป็นดังนี้ ตอนที่ 1 ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ 1.1 การออกเสียงคำศัพท์ มีความสอดคล้องเฉลี่ยเท่ากับ 0.93 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์สามารถนำไปใช้ได้ 1.2 การออกเสียงกลุ่มคำ มีความสอดคล้องเฉลี่ยเท่ากับ 1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์สามารถนำไปใช้ได้ตอนที่ 2 ด้านการฝึกอย่างมีความหมาย มีความสอดคล้องเฉลี่ยเท่ากับ 0.96 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถนำไปใช้ได้ ตอนที่ 3 ด้านการฝึกสื่อสาร มีความสอดคล้องเฉลี่ยเท่ากับ 1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถนำไปใช้ได้ และผลการประเมินความสอดคล้อง

เฉลี่ยทั้ง 3 ตอน เท่ากับ 0.97 จึงสรุปได้ว่า แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษฉบับนี้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์และสามารถนำไปใช้ได้

2.3 นำแบบวัดมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัด โดยใช้สูตร IOC (Item-Objective Congruence Index)

2.4 นำแบบวัดทักษะการพูดที่ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ไปใช้กับกลุ่มทดลองกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลพิบูลมังสาหารวิภาควิทยาการ จำนวนนักเรียน 50 คน โดยได้มาจากการสุ่ม

2.5 นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาดัชนีความยาก (P) มีค่าความยากที่อยู่ระหว่าง .20-.80 และหาค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป ของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับปรุงชุดกิจกรรมการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เช่น ความเหมาะสมของการใช้ ภาพในแบบวัดทักษะการพูด และการปรับความเหมาะสมของเกณฑ์การให้คะแนนในแบบวัดทักษะการพูด ให้ถูกต้องสมบูรณ์แล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ใช้ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โดยมีขั้นตอนดังนี้

- 1) วัดทักษะการพูดก่อนเรียนด้วยแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ชั่วโมง
- 2) ดำเนินการจัดกิจกรรมด้วยชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร 12 ชุด ซึ่งใช้เวลาทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง
- 3) วัดทักษะการพูดหลังเรียนด้วยแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบวัดทักษะการพูดก่อนและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมทั้ง 12 ชุด

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยนำคะแนนของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำ

ชุดกิจกรรมทุกชุดมารวมกันและหาค่าเฉลี่ย ร้อยละ เทียบกับคะแนนจากการวัดทักษะหลังเรียนของนักเรียนทุกคนรวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ย ร้อยละ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ 75/75

2. การวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

3. การเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนตัวอย่างที่ใช้ค่าสถิติ โดยใช้สูตร t-test

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ผลปรากฏดังตาราง

ตารางที่ 1 ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 75/75

ผลการวัดทักษะการพูด	จำนวน นักเรียน (N)	ผลการใช้ชุดกิจกรรม				
		คะแนนเต็ม	\bar{X}	ร้อยละ	S.D.	E_1/E_2
คะแนนระหว่างเรียน	30	360	279.67	77.69	2.51	77.69/75.30
คะแนนหลังเรียน	30	30	22.59	75.30	5.44	

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลการทดลองหาประสิทธิภาพกระบวนการของชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้ที่วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 77.69 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 75.30 ดังนั้น ชุดกิจกรรมการ

สอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จึงมีประสิทธิภาพ เท่ากับ 77.69/75.30

ตารางที่ 2 ดัชนีประสิทธิผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผลการวัด ทักษะการพูด	จำนวน นักเรียน (N)	ผลการพัฒนา				ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนี ประสิทธิผล	
		คะแนนเต็ม	\bar{X}	ร้อยละ	S.D.	ดัชนี ประสิทธิผล (E.I.)	ร้อยละดัชนี ประสิทธิผล (E.I.)
คะแนนหลังเรียน	30	30	22.59	75.30	5.44	0.7312	73.12

จากตารางที่ 2 พบว่า คะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียนของนักเรียนมีค่าเท่ากับ 279.67 คิดเป็นร้อยละ 77.69 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.51 และค่าเฉลี่ยคะแนนจากการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศมีค่าเท่ากับ 22.59 คิดเป็นร้อยละ 75.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.44 มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.7312 ดังนั้นผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นร้อยละ 73.12 แสดงให้เห็นว่า มีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในระดับสูง

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ค่า t

ผลการ เปรียบเทียบ	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t	P
ก่อนเรียน	30	30	12.32	3.92	25.35**	.000**
หลังเรียน	30	30	22.59	5.44		

**p < .01

จากตารางที่ 3 พบว่าผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนใช้ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 12.32 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.92 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังใช้ชุดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 22.59 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.44 ค่า t เท่ากับ 23.35 แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

1.ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการพูดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 77.69/75.30 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 75/75 และชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารช่วยให้เด็กนักเรียนมีทักษะพูดเพิ่มขึ้นร้อยละ 73.12 ทั้งนี้เนื่องมาจากชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีขั้นตอนการสร้างที่เป็นระบบผ่านการตรวจพิจารณาคุณภาพโดยคณะกรรมการวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ การใช้กิจกรรมในการพัฒนาทักษะการพูดที่เป็นลำดับขั้นตอน รูปแบบการสอนที่หลากหลายกับลักษณะการเรียนรู้ที่หลากหลายของผู้เรียน การสร้างแรงจูงใจในการฝึกใช้ภาษา หลังจากนั้นได้นำชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ไปทดลองใช้กับกลุ่มทดลองเพื่อนำปัญหาปรับปรุงแก้ไขแล้วจึงนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จึงส่งผลให้ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ กนกวรรณ ดอนกวนเจ้า (2565) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับวิดีโอ YouTube เพื่อศึกษาประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในการพัฒนาทักษะการพูด เท่ากับ 78.82/79.03 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 70/70 และสอดคล้องกับงานวิจัยของเจนจิรา ศรีทอง (2562) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้วิธีการสอน 2W3P ประกอบบทบาท

สมมติ จัดประสบการณ์ในการเรียนรู้ให้ผู้เรียน โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอน 2W3P ประกอบ บทบาทสมมติ ซึ่งเป็นกระบวนการในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามธรรมชาติ เพื่อพัฒนา ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาค่าประสิทธิภาพ และศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผล ผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอน 2W3P ประกอบ บทบาทสมมติ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.02/83.24 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (75/75) โดยมีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6149 คิดเป็นร้อยละ 61.49 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับวิจัยของชไมพร ชาญวิจิตร (2560) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดผ่านกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 และหาค่าดัชนีประสิทธิผล ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพเท่ากับ 79.82/77.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และดัชนีประสิทธิผลกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีค่าเท่ากับ 0.5459 หรือคิดเป็นร้อยละ 54.59

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีค่า t เท่ากับ 23.35 แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เป็นเพราะกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาอย่างมีความหมายและใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าการเรียนรู้เพียงแค่ระบบเสียง คำศัพท์ และโครงสร้าง (Nunan, 2015) การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเน้นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนได้รู้ความหมายและหน้าที่ของคำในประโยคเพื่อนำไปสู่การสื่อสารในสังคมที่เหมาะสมตามกาลเทศะ (Canale & Swain, 1980) การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารยังช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและแสดงออกทางภาษามากกว่าการอธิบายหลักโครงสร้างภาษา เป็นการสร้างความสามารถในการสื่อสารได้เป็นอย่างดี (Richards & Rodgers, 2014) ผู้เรียนมีความเชี่ยวชาญทางด้านภาษามากขึ้นจากการได้ใช้ภาษาในการสื่อสาร และเรียนรู้มากกว่าโครงสร้างและคำศัพท์ที่ผู้สอนป้อน ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกโครงสร้างภาษาที่ซับซ้อนผ่านการใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนพยายามได้ใช้ภาษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (Larsen-Freeman & Anderson, 2013) ซึ่งสอดคล้องกับวิจัย

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของ ซิเมนและเซสมะ Çimen and Çeşme (2022) ได้ทำการวิจัยกึ่งทดลองเพื่อศึกษาผลการเปรียบเทียบการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษโดยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยทำการวัดทักษะการพูดก่อนและหลังเรียนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนจำนวน 30 คน ที่มีอายุ 11 ปี ในประเทศลิเบีย ผลการวิจัยพบว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการพูดได้จากคะแนนการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน มีค่า t เท่ากับ 1.32 แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่เรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ มุลยานาและคณะ Mulyanah et al. (2018) ที่ได้ศึกษาการวิจัยครั้งนี้มีการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนระหว่างก่อนและหลังการสอนผ่านสื่อการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกับนักเรียนที่มีอายุ 13 – 14 ปี ที่ประเทศอินโดนีเซีย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนในการสื่อสารเชิงรุกโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีค่า t -test เท่ากับ 4.2105 แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเชิงรุกมีทักษะการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เหวราวาตี Verawati (2014) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดผ่านกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนจำนวน 22 คน ที่มีอายุ 12-13 ปี ในประเทศอินโดนีเซีย กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้เรียนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีค่า t เท่ากับ 10.89 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีทักษะการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ควรมีการฝึกในขั้นการฝึกคำศัพท์และไวยากรณ์ (mechanical practice)

จนกว่าผู้เรียนจำคำศัพท์ได้ในระดับหนึ่ง เช่น สามารถจับคู่ภาพกับคำศัพท์/กลุ่มคำหรือประโยคสั้น ๆ ได้ โดยฝึกผ่านกิจกรรมที่สามารถจับต้องได้และมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างแท้จริงผ่านทักษะการฟัง จึงจะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ มีการออกเสียงที่ถูกต้อง และโครงสร้างทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 สำหรับการฝึกในชั้นการฝึกอย่างมีความหมาย (meaningful practice)

สามารถฝึกให้ผู้เรียนฝึกความเข้าใจ การใช้คำศัพท์ในโครงสร้างการถาม-ตอบ ในสถานการณ์ ต่างๆ ผ่านการทำกิจกรรมกลุ่ม เช่น เกมตอบคำถาม ฟังหรือดูภาพแล้วตอบคำถาม โดยให้ผู้เรียนได้สลับกัน เล่นในกลุ่มของตนเองทุกคน ซึ่งสามารถกระตุ้นความสนใจ การมีส่วนร่วมในกิจกรรม ผู้สอนการ ตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนในกิจกรรมนั้นเป็นอย่างดี

1.3 สำหรับชั้นการฝึกสื่อสาร (communicative practice) เป็นชั้นที่ผู้สอนต้อง

จัดสถานการณ์ให้ท้าทายกับความสามารถของผู้เรียนให้มากพอ เพื่อให้ผู้เรียนสำรอกภาษาออกมา มากที่สุด สำหรับเด็กเล็กผู้สอนสามารถแสดง (guideline) เพื่อช่วยให้การดำเนินไปของการใช้ภาษา ของผู้เรียนไปได้อย่างราบรื่น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรพัฒนาชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการพูดและทักษะการฟัง

2.2 ควรพัฒนาชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสารร่วมกับการใช้กลวิธีการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการพูด

2.3 ควรมีการวิจัยรูปแบบวิจัยที่มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม 2 กลุ่ม เพื่อให้ มีความแม่นยำมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กนกวรรณ ดอนกวนเจ้า. (2565). การพัฒนาทักษะการพูดและการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับวิดีโอยูทูปเพื่อศึกษาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับวิดีโอยูทูป [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม]. <https://tdc.thailis.or.th>
- ชไมพร ชาญวิจิตร. (2560). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง *English in Daily Life* ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟังการพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม].
- เจนจิรา ศรีทอง. (2562). การพัฒนาความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอน 2W3P ประกอบบทบาทสมมติ. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม].
- สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2557). คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล *the common European framework of reference for languages (CEFR) ระดับชั้นประถมศึกษา*. องค์การส่งเสริมเผยแพร่ทางวิชาการ. <https://drive.google.com/file/d/1PjJqGM62pISjgZgx3xZM3lqBzzfuTSVA/view>.
- Batusitanduk. [Master's Thesis]. State College Islamic Palopo. <http://repository.iainpalopo.ac.id/id/eprint/2822/1/VERAWATI.pdf>
- Bleistein, T., et al., (2020). *TESOL international association: Teaching speaking*. (revised ed.). TESOL Press. <http://ebookcentral.proquest.com/lib/nyulibraryebooks/detail.action?docID=6447717>.
- Canale, L. & Swain, M. (1980). Theoretical based communicative approaches to second language teaching and testing. *Applied Linguistics*, 1(1), 1-47, <http://doi.org/10.1093/applin/1.1.1>

- Çimen, B. A. & Çeşme, H. (2022). Effect of TPR and CLT on young EFL learners' speaking anxiety, oral proficiency, and vocabulary learning. *Electronic journal of foreign language teaching*, 19(2), 163-176,
- Harmer, J. (2001). *The practice of English language teaching*. Pearson Education Limited.
- Harmer, J. (2007). *The practice of English language teaching*. (4thed.). Pearson Longman.
https://coljour.wordpress.com/wpcontent/uploads/2018/09/jeremy_harmer_the_practice_of_english_language_teaching_4th_edition_longman_handbooks_for_language_teachers.pdf
- Larsen-Freeman, D. (2000). *Techniques and principles in language teaching*. (2nded.). Oxford University Press.
- Larsen-Freeman, D. & Anderson, M. (2013). *Techniques and principles in language teaching*. (3rded.). Oxford University Press.
<https://acasearch.wordpress.com/wp-content/uploads/2015/03/techniques-in-language-teaching.pdf>
- Mulyanah, E, Y., et al, R, K. (2018). The effect of communicative language teaching on students speaking skill. *Cyberpreneurship innovative and creative exact and social science*, 4(1), 67-75,
<https://doi.org/10.33050/cices.v4i1.478>
- Nunan, D. (2011). *Teaching English to youngers*. Anaheim University Press.
https://books.google.co.th/books/about/Teaching_English_to_Young_Learners.html?id=DNcn_QmwEwwC&redir_esc=y
- Nunan, D. (2015). *Teaching English to speaker of other languages*. Routledge.

- Richards, J. C. (2006). *Communicative language teaching today*. Cambridge University Press. <https://www.professorjackrichards.com/wp-content/uploads/Richards-Communicative-Language.pdf>
- Richards, J. C. & Rodgers T. S. (2014). *Approaches and method in language teaching*. (3rd ed.). Cambridge University Press.
- Savignon, S. J. (1982). *Communicative competence: Theory and classroom practice*. Addison-Wesley, (ED 135 245 Fl 008).
<https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED135245.pdf>
- Savignon, S. J. (1991). Communicative language teaching. *State of the art, TESOL Quarterly*, 25, 261-276, <https://eric.ed.gov/?id=ed135245>
- Scarcella, C. R. & Oxford. R. (1992). *The tapestry of language learning*. Heinle & Heinle.
- Verawati. (2014). *Improving students speaking skill by using CLT communicative language teaching approach at the seventh year students of MTS*
- Watkins, C. (2005). *Classrooms as learning communities: What's in it for schools?*. Routledge.